

Στο τέλος του Ιουλίου (του '18), οι πρώην εργαζόμενοι στον τέως «Πήγασο» είδαν στους τραπεζικούς λογαριασμούς τους, να πιστώ νεται η προκαταβολή του μισθού του Μαρτίου του 2017. Έτσι τουλάχιστον ερμηνεύθηκε η χειρονομία.

Την ίδια χρονική στιγμή, συντελέστηκαν και ολοκληρωτικές ανατροπές στην κατασκευαστική «Ελλάκτωρ». Συζητήσεις έγιναν, κουβέντες αντηλλάγησαν, σχόλια ακούστηκαν. Αντιγράψω μια επικοινωνία, για αυτά τα θέματα, που διημείφθη μεταξύ δυο πρώην εργαζομένων, στον Πήγασο.

Σημειώνει ο ένας:

- «Διάβασα διάφορα κομμάτια, για την «Ελλάκτωρ» και τις πολύ σημαντικές αλλαγές που έγιναν. Εξ' όσων εννόησε η άδεια κεφαλή μου, μετά τον «Πήγασο» που κατέρρευσε, χάθηκε η διαχείριση και το πλειοψηφικό πακέτο και στην «Ελλάκτωρ».

Αναφέρομαι στα συμφέροντα των πρώην εργοδοτών μας.

Συνεπώς, η οικογένεια δέχτηκε δεύτερο και ισχυρότερο οικονομικό και θεσμικό πλήγμα. Κάθομαι λοιπόν και δι(α)ολογίζομαι:

Λέγεσαι Γιώργος έχεις μια αυτοκρατορία στα μήντια, μια στις κατασκευαστικές και πολύ, πάρα πολύ χρήμα και εξουσία. Είσαι ογδονταφεύγα. Έχεις περάσει από ναρκοπέδια και

συμπληγάδες. Κουβαλάς στις εμπειρίες σου Κατοχή και διώξεις. Σε έχουν αποκαλέσει πράκτορα, έχεις ακούσει για «νταβατζήδες» από χείλη πρωθυπουργικά, αυτά περί βασικού μετόχου δεν σε άγγιξαν, ο εσοπομίστ σε αποζημίωσε, σου ζήτησε και συγγνώμη.

Μέσα σε μια τριετία χάνεις, γαμπρό, σύζυγο, νύφη. Επιπλέον, χάνεις τα μαγαζιά σου, χάνεις και την αξιοπιστία σου. Δεν σε υπολογίζει κανένας. Εκεί που κάνανε ουρές για να σου μιλήσουν, να σε παρακαλέσουν, να σε γλύψουν, δεν σε ξέρουν. Και τώρα που είσαι 90, τι; Μα το θεό και δεν ειρωνεύομαι, τον συμπονώ.

Ειδικά για το κομμάτι του Τύπου, όπου το ΕΘΝΟΣ μπορεί να μην ήταν κάτι ιδιαίτερο, αλλά τα χάλια του μεγάλου τμήματος του λοιπού οχετού του Τύπου, δεν τα είχε. Και ναι εντάξει αποδέχομαι το επιχείρημα ότι ήταν ο μοχλός πίεσης για το άλλο επιχειρηματικό κομμάτι, αλλά στο φινάλε, μετά την απομάκρυνση της Ελ. Βλάχου, από το κάδρο του Τύπου, η οποία ήταν μόνον εκδότης και τίποτα άλλο, καθαρός εκδότης, δεν υπήρξε και κατά πως φαίνεται ούτε θα υπάρξει.

Είναι σαφές ότι διατηρώ μια συμπάθεια για το πρόσωπό του, έστω και μέσω του οίκτου, γεγονός ανθρώπινο. Αν και είμαι σίγουρος πως ο ίδιος δεν θα το ήθελε. Μπορώ δε να σε διαβεβαιώσω, πως η εμπειρία μου από λοιπούς εκδότες και τους παρατρεχάμενους τους, είναι σαφώς πιο επώδυνη. Ως προς τούτο συνηγορούν, ότι γράφεται και λέγεται ευρύτερα.

Πολύ θα ήθελα να ήταν αλλιώς, σήμερα, και να ανέβαινε με τον ανελκυστήρα, στον 2ο όροφο στο πολύβουο, ζωντανό κτίριο της Μπενάκη. Να είχε, το εκδοτικό οικοδόμημα μια ποιότητα, να είχαν μια σοφία οι διαχειριστές του, να εργαζόμαστε μέσα σε ένα πλαίσιο εντιμότητας και το αποτέλεσμα να ήταν σεβαστό.

Αντιλαμβάνομαι ότι τα παραπάνω στην Ελλάδα του σήμερα, μετά από ότι έχει μεσολαβήσει τα τελευταία 30 έτη, αλλά και μετά από οκτώ χρόνια κάθε είδους κρίσης, είναι ουτοπικά. Πολύ φοβούμαι δε, ότι έτσι θα παραμείνουν».

Κι απαντάει ο άλλος:

- «Καταλαβαίνω τι λες και μπορώ να πω ότι τον συμπονώ, έτσι όπως τα λες. Αλλά εμείς είμαστε εντελώς άλλοι. Ίσως ο ανθρωπισμός του ως επονίτης να αναδύεται ξανά τώρα στην καταστροφή του. Η αγνότητα της αρχής και ο φόβος του Θεού στο τέλος.

Ίσως τα μπαγιάτικα χαρτζιλίκια που μας δίνει απ' όσα μας χρωστάει, παρότι μπορεί να το αποφύγει, να είναι δείγμα αυτού. Δεν το λέω ωφελιμιστικά, αλλά ως δείγμα μιας κάποιας ηθικής που πάντα πίστευα ότι διέθετε αλλά μεταξύ αρχής και τέλους την ξέχασε.

Είμαστε, φαντάζομαι, ευτυχείς, που δουλέψαμε γι' αυτόν κι όχι για άλλους. Το Έθνος έμεινε σοβαρό, μέχρι τέλους, και είμαι περήφανος για το ότι το κατευόδιο της εφημερίδας που εργαζόμουν έγινε με έναν πόλεμο στη Χρυσή Αυγή και με βιβλία του Καζαντζάκη.

Όμως: ονειρεύτηκε αυτοκρατορίες, και κάθε αυτοκρατορία σημαίνει απληστία. Εμείς γιατί ποτέ δεν τις ονειρευτήκαμε;

Και, για να πετύχει εκείνος την αυτοκρατορία του, πάτησε στο λαιμό -αν όχι βυρσοδόμησε επί του πτώματος- της σύγχρονης Ελλάδας: επί δεκαετίες μπάζωνε, υπερτιμολογούσε προς το κράτος, οικειοποιούνταν οικόπεδα, αχόρταγα έτρωγε (με την Ελλάδα που λες) ένα τεράστιο χρέος που εμείς τώρα πληρώνουμε και, ακόμα και τον καιρό που ανέβαινε τον προσωπικό του ανήφορο, ήταν συνέταιρος -με ψίχουλα σαν κι αυτά που εκείνος δίνει σ' εμάς- της καταστροφής των Σκουριών και της εξάπλωσης καρκινογόνων χημικών στα νερά τους.

Εδώ έρχονται κάποιες αμφιβολίες περί ηθικής.

Και, μετά, στα δικά μας: Γιατί προσέλαβε τόσους τεμπέληδες στο Έθνος, κομματόσκυλα που δεν έκαναν τίποτα; Γιατί σκιζόμασταν εμείς κι εκείνοι κάθονταν με διπλό και τριπλό μισθό; Γιατί απέλυε τους λιγότερο προνομιούχους και κράταγε διάφορα βύσματα, στο τέλος; Γιατί στο βύθισμα του караβιού όλοι μας νιώθαμε ότι το μόνο που τον ένοιαζε ήταν να καθαρίσει εκείνος; Εξάλλου, τα εκατομμύρια που μας χρωστάει είναι 2-3 από τα 200 συνολικά που θα το ξεχρεώσουμε (όλοι) εμείς.

Πιστεύω πως, για οτιδήποτε κάνεις σ' αυτή τη ζωή, το πληρώνεις είτε στα ξεκινήματα προκαταβολικά, είτε όταν έρθει το τέλος. Κι αν υπήρχε ένας καρμικός εξισορροπητής, είμαι βέβαιος ότι θα τον αγόραζε - και πάλι με κάθε κόστος. Πώς, τώρα, θα μπει στο χώμα μιας χώρας που έκανε ρημάδι;

Το χρήμα δεν μπορεί ν' αγοράσει πίσω την ψυχή σου - όσο κι αν μας δίνει, συμπονετικά.

Θα ήθελα κι εγώ να τον έβλεπα να παίρνει τον ανελκυστήρα για τον 2ο όροφο, αν ήταν να εμφανιζόταν εκείνος ο επονίτης, κι όχι ότι προέκυψε στο κατόπιν».

Για να κλείσει η κουβέντα κάπως έτσι:

-«Χωρισμένος στην μέση είμαι και το ένα μισό είναι αυτό που έγραψα. Το άλλο μισό, είναι αυτό που έγραψες. Βασανιστικό να μην ξέρεις τι θα μπορούσε να είναι η αλήθεια. Αν υποθεθεί ότι μπορεί να υπάρξει μια και μόνο μια.

Εξ ίσου άβολο είναι να συλλαμβάνεις παλιούς συντρόφους να συναναστρέφονται με χάρη και με άνεση, να ανταλλάσσουν like και φιλοφρονήσεις στα social media, με όσους

υποτίθεται περιφρονούσαν και ειρωνεύονταν επί Πήγασου. Με βασικό τους πλεονέκτημα, για την πρώην περιφρόνηση, τον αμοραλισμό και την φτήνια των άλλων. Αλλά άνευ επιχειρήματος για τις όψιμες φιλίες.

Και τώρα που η ηθική έγινε πουρές, πάμε σε κάτι πολύ πρώην δικό μας, πολύ εσωτερικό, επειδή έγινε λόγος για κομμάτια που μαζεύτηκαν από τον Πήγασο. Δεν διευκρινίστηκε αν αυτά τα κομμάτια, είναι τραπεζοκαθίσματα, εκτυπωτές, Η.Υ., μνήμες και λοιπή προίκα.

Γίνεται όμως επίσης λόγος για super ομάδα, με εμπλουτισμό από αξιόλογους κλπ. Και έρχονται κάτι λέξεις όπως «ατσάλι», «το μάτι της τίγρης», «μαχητές» και τα τοιαύτα. Μπορώ να καταλάβω την μάχη για επιβίωση. Ακόμα και με όλα τα διαθέσιμα μέσα. Υπάρχουν παιδιά, υποχρεώσεις. Καλώς.

Τα πανηγύρια δεν καταλαβαίνω σε αυτό το αλεσμένο, άκληρο, στεγνό επαγγελματικό τοπίο. Σε αυτό το χώρο που το καλό και το κακό συμπλέουν χωρίς διαχωρισμούς. Όπως ακριβώς το χρήσιμο με το άχρηστο, το όμορφο με το άσχημο. Όπως επίσης δεν καταλαβαίνω γιατί και πως, Ρηγάς με περγαμηνές και χωρίς ανάγκες μπορεί να παρέχει αμνηστί υπηρεσίες σε έντυπο που διανέμεται με μια τόσο αντιδραστική εφημερίδα. Θα μου πεις τώρα πως από την ίδια δεξαμένη ο Γκόλντφλάουερ έγινε σύμβουλος του Τόνυ, στην πιο αντιδραστική κυβέρνηση της μεταπολίτευσης.

Για να μην αναφερθούν πόσοι «σύντροφοι» λύγισαν από την γλύκα της καρέκλας και δεν πήγαν σπίτια τους, μετά από τόσες συγχρονες μικρές Βάρκιζες. Η Β' Πανελαδική δείχνει να φυλορροεί, όπως και πολλά άλλα όνειρα. Ως εκ τούτου στεναχώρια για όλα αυτά και όλους αυτούς. Μαζί και συμπόνια.

Και που 'σαι: τα ρέστα, θα τα πούμε εκ του σύνεγγυς, μαζί με άλλους».

